Зблідлі, ніжно-сором'язливі,
Розпустилися в болотній глушині
Білих лілій квіти мовчазні,
І кругом них очерети шелестять.

Білих лілій сріблясті квіти
Виростають з глибокого дна,
Де не світять золотисті промені,
Де вода холодна і темна.

І не манять їх злочинні пристрасті,
Їх хвилювання до себе не кличуть;
Для нескромних очей недоступні,
Для себе вони тільки живуть.

Переймаючись твердою рішучістю
Жити мрією і досягти висоти,
Розпускаються з пишністю гордою
Білих лілій німі квіти.

Розквітнуть, і зблякнуть безпристрасні,
Далеко від володінь людських,
І розпустяться знову, прекрасні, —
І ніхто не дізнається про них.